

отношенията между сърцето и ума, или между чувствата и мислитѣ въ човѣка. Често у хората се забѣлѣзва сѣщия този атавизъмъ, както у циганитѣ, оставятъ чувствата да разрѣшаватъ най-важнитѣ въпроси. Не, чувствата, т. е. сърцето или жената въ човѣка не може да разрѣши най-важнитѣ въпроси. Циганинътъ научава жена си да проси отукъ - оттамъ, но съ просия работа не става. Ами ако всички хора, отъ които проси, сѣ бѣдни, какво ще ѝ дадатъ? Просията не е изкуство. Тя трѣбва да научи друго нѣщо. Казвамъ: сърцето у насъ не може да разрѣши въпроситѣ, умътъ трѣбва да се впрегне на работа. Започне ли умътъ да работи, сърцето трѣбва да е въ сдружение съ него. Афектирате ли се, отпадате ли духомъ, обезсърдчавате ли се, това сѣ чувствувания, настроения, които не разрѣшаватъ въпроситѣ. Умътъ поставя нѣщата върху единъ положителенъ законъ и казва: азъ съмъ се родилъ въ свѣта, Богъ ми е далъ условия да се развивамъ, и азъ трѣбва да работя. Хора, които се ръководятъ отъ своя умъ, сѣ разумни и разрѣшаватъ въпроситѣ правилно. Такъвъ човѣкъ размишлява, съпоставя нѣщата на мѣсто и казва: ако постѣпя по този начинъ, напримѣръ, животътъ ми ще се оправи. Отъ това гледище, за сега всички живѣете двоякъ животъ, но трѣбва да придобиете една